

ΠΑΜΕ ΣΤΗΝ ΕΝΤΟΜΟΧΩΡΑ  
Φρίξου Μιχαηλίδη

**Οι βουλίτσες της  
πασχαλίτσας**

## Οι βουλίτσες της πασχαλίτσας

**Ή**ταν κάποτε μια πασχαλίτσα που την έλεγαν... Πασχάλη φυσικά. Ξύπνησε ένα πρωί που λέτε ο Πασχάλης, έκανε την πρωινή του γυμναστική και μπήκε στο μπάνιο τραγουδώντας:

Ανοιξη, λουλούδια, ήλιος,  
Είν' Απρίλης τι χαρά,  
Να 'σου βγήκε η πασχαλίτσα  
ήρθε μ' όλα τα καλά...

Έπλυνε το πρόσωπο και τα δόντια του κοιτάζοντας τον εαυτό του στον καθρέφτη. Η πασχαλίτσα μας απολάμβανε να κοιτάζεται στον καθρέφτη για ώρες ολόκληρες. Μόλις ετοιμαζόταν να βγει από το μπάνιο έκανε μια φοβερή ανακάλυψη!!! Όλες οι πανέμορφες μαύρες βούλες του έλειπαν! Η πλάτη του ήταν άδεια και ολοκόκκινη. Έτρεχε πάνω κάτω μέσα στο σπίτι να τις βρει, μα πουθενά δεν ήταν. Τον έπιασε πανικός όταν σκέφτηκε ότι τα άλλα έντομα της γειτονιάς δε θα τον ήθελαν και θα τον κορόιδευαν.

- Μα πού είναι οι βουλίτσες μου; φώναζε τρομαγμένος.
- Πρέπει οπωσδήποτε να τις βρω. Πού μπορεί να τις έχασα;



Ο Πασχάλης ήταν από το είδος της πασχαλίτσας που είχε εφτά βούλες στην κόκκινη του πλάτη και στα επιστημονικά λεγόταν Κοτσινέλλα Σεπτεμποικτάτα. Αυτό το όνομα χρησιμοποιούσε και στον τηλεφωνικό κατάλογο γιατί ακουγόταν πιο σπουδαίο κι επιβλητικό. Αφού το λέει και το τραγουδά:

Πήρε όνομα σπουδαίο,  
σαν το Πάσχα γιορτινό.  
Έντομο μικρό κι ωραίο,  
άκακο κι αγαπητό!

Αλλά τώρα, χωρίς τις μαύρες βούλες στην πλάτη του ούτε πασχαλίτσα δεν μπορούσε να λέγεται πια. Τι δυστυχία. Θεέ μου! Ανήσυχος και λυπημένος κάθισε στην καρέκλα του και προσπαθούσε να θυμηθεί πού πήγε χθες. Πού μπορεί να του έπεσαν οι πολυτίμες βουλίτσες του; Πού;



- Ας σκεφτώ φύχραιμα, είπε.
- Μμμ... Χθες πήγα στο εντομονοσοκομείο να δω την αδερφή μου, τη Λαμπρινή, που γέννησε πέντε χαριτωμένες λαμπρίτσες. Λες να μου έπεσαν εκεί; Πήρε την αδερφή του τη Λαμπρινή στο τηλέφωνο.
- Γεια σου αδερφούλα, πώς είσαι;
- Έλα Πασχάλη μου, καλύτερα είμαι και πολύ εντυχιωμένη, εσύ;
- Άστα, πού να στα λέω. Συγνώμη που σε ενοχλώ στην κατάσταση που είσαι.
- Αχ, μη με τρομάξεις. Τι έγινε; Λέγε, μη με κρατάς σε αγωνία.
- Να, ξόπνησα το πρωί και την ώρα που ήμουν στο μπάνιο ανακάλυψα ότι... Θεέ μου, τι θα κάνω τώρα;
- Σταμάτα τις κλάφες, βρε Πασχάλη, και πες μου. Με κάνεις και ανησυχώ.

— Συγγνώμη βρε λαμπρινή μου, αλλά δεν ξέρω τι να κάνω. Να, έχασα και τις εφτά βούλες μου. Το φαντάζεσαι;

— Σιγά, αυτό ήταν; Είμαι σίγουρη ότι θα τις βρεις. Μη στεναχωριέσαι. Για να σου φτιάξω λίγο το κέφι σου λέω ότι βρήκα τις δύο εδώ.

— Αχ ναι; Τι τύχη! Σ' ευχαριστώ, όμως οι άλλες πέντε;

— Σκέφου πού αλλού πήγες και θα τις βρεις. Άντε γεια.

Οι δύο βούλες του Πασχάλη είχαν γλιστρήσει στην τοάντα με τις πάνες των παιδιών. Ναι, εκεί τις βρήκε η αδερφή του και υποσχέθηκε να τους τις στείλει με τον ταχυδρόμο.



Αφού έκλεισε το τηλέφωνο αναρωτήθηκε πού έπεσαν οι υπόλοιπες. Θυμήθηκε ότι μετά από το νοσοκομείο πήγε σ' ένα εστιατόριο κι έφαγε ζουζούνια βουτηγμένα στη σάλτσα. Λες να του γλίστρησε καμία εκεί;

Πήδηξε στο ποδηλατάκι του και οϊγοτραγουδούσε στο δρόμο:

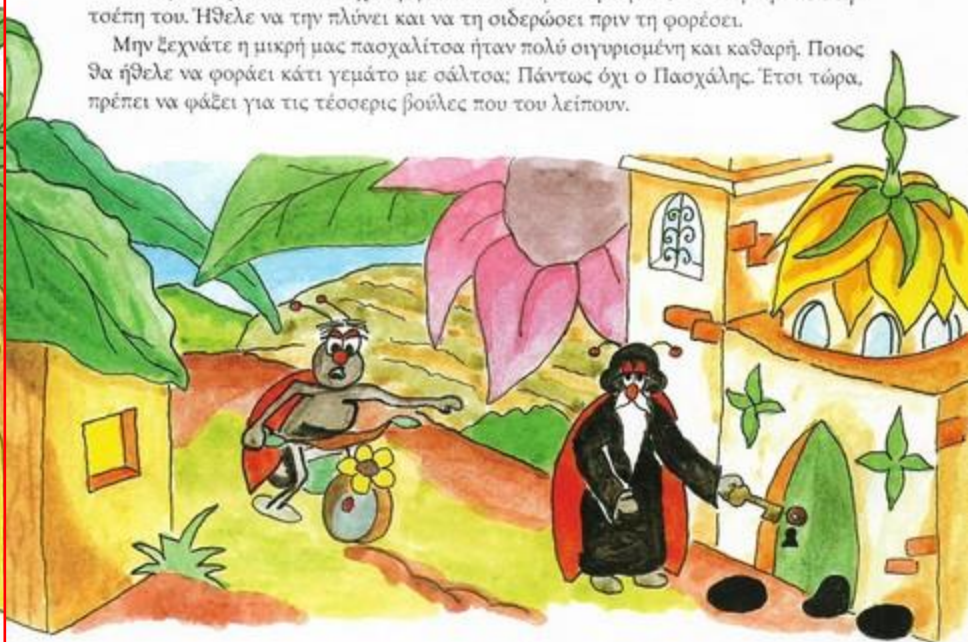
Κόκκινη λαμπρή κι ωραία  
τριγυρίζει εδώ κι εκεί  
χρώματα γεμίζει η φύση  
ας γιορτάσουμε κι εμείς.

Προστατεύει τα λουλούδια  
κι όλα τ' άλλα τα φυτά  
κυνηγάει τα ζουζούνια  
τη λατρεύουν τα παιδιά.

Έφτασε στο εστιατόριο. Δεν ήταν μακριά. Πάλι τον βοήθησε η τύχη. Πάνω στην πόρτα είχε μια βουλίτσα και από κάτω έγραφε: «Σε ποιον ανήκει;»

— Σε μένα, φώναξε ο Πασχάλης με ενθουσιασμό. Την άρπαξε και την έβαλε στην τσέπη του. Ήθελε να την πλύνει και να τη σιδερώσει πριν τη φορέσει.

Μην ξεχνάτε η μικρή μας πασχαλίτσα ήταν πολύ οϊγουρισμένη και καθαρή. Ποιος θα ήθελε να φοράει κάτι γεμάτο με σάλτσα; Πάντως όχι ο Πασχάλης. Έτσι τώρα, πρέπει να φάξει για τις τέσσερις βούλες που του λείπουν.



Μετά το εστιατόρισείχε πάει στην εκκλησία να ανάψει ένα κεράκι. Ίσως ο ιερέας να τις είδε μέσα στην εκκλησία. Καβάλησε πάλι το ποδηλατό του και κατευθύνθηκε προς το εκκλησάκι. Καθώς πήγαινε συνάντησε τον ιερέα στο δρόμο την ώρα που έφευγε. Βιάστηκε να τον προλάβει.

— Ουφ, ουφ, πάτερ, πάτερ φώναξε.

Ο ιερέας γύρισε πίσω και είδε τον Πασχάλη λαχανιασμένο. Σταμάτησε.

— Γεια σου, παιδί μου, είπε ο ιερέας. Τι έχεις και τρέχεις τόσο οασιοτιμένος;

— Ουφ πάτερ, ευτυχώς σε πρόλαβα.

— Πώς μπορώ να σε βοηθήσω; ρώτησε ο ιερέας με αγάπη αλλά και απορία.

— Να, έχασα τις βούλες μου κι έλεγα μήπως βρήκες καμία κοντά στο καντήλι με τα κεριά.

— Μα ναι, βέβαια, σήμερα το πρωί βρήκα τρεις βούλες την ώρα που έκανα τη λειτουργία και δεν ήξερα ποιανού ήταν. Γι' αυτό τις άφησα στην είσοδο της εκκλησίας για να τις πάρει ο ιδιοκτήτης τους.

— Εγώ είμαι ο άτυχος, πάτερ!

— Αντί να γκρινιάζεις, καλύτερα να ευχαριστήσεις το Θεό που τις ξαναβρήκες παιδί μου, είπε ο ιερέας και προχώρησε.

Ο Πασχάλης παίρνει τις τρεις βούλες κι επιστρέφει στο σπίτι. Φτάνοντας, έβλεπε από την πόρτα βρίσκει τον ταχυδρόμο με τις δύο βουλίστσες που του έστειλε η Λαμπρινή από το νοσοκομείο. Τώρα έχει έξι. Του λείπει μόνο μία.

Μπαίνει σπίτι, βάζει τις λερωμένες βούλες στο πλυντήριο και περιμένοντας να πλυθούν πηγαίνει στο σαλόνι προβληματισμένος.

— Πού είναι η άλλη; πού είναι η έβδομη και τελευταία χαμένη βουλίστσα;

Έλα, Πασχάλη, σκέψου! έλεγε στον εαυτό του.

Άρχισε να σιδερώνει τις καθαρές πια βούλες και αμέσως του ήρθε στο μυαλό σαν αστραπή!

— Ξέρω πού είναι, είπε. Θα τη ρούφηξε η ηλεκτρική σκούπα όταν σκούπιζα το χαλί στο φυλλοσαλονάκι μου.

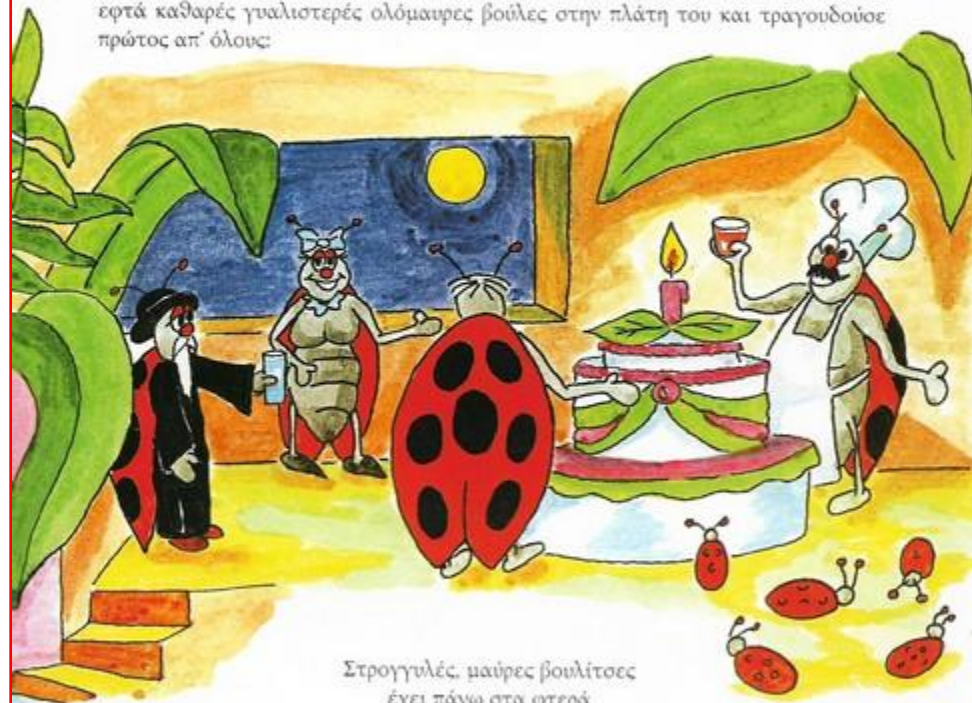
Ανοίγει την πόρτα της αποθήκης, αρπάζει τη σκούπα και ...ανάμεσα στις σκόνες βρήκε την έβδομη χαριτωμένη βουλίστσα του. Θρίαμβος!! Δεν του έλειπε ούτε μια.

— Ζήτω, φώναξε.



Ήταν τοαλακωμένη και σκονομμένη μα τι τον ένοιαζε; Θα την πλύνει και αυτή. Όλες μαζί και οι εφτά βούλες θα ξαναστολιίσουν τη γυαλιστερή ολοκόκκινη πλάτη του. Νομίζετε ότι υπήρχε καλύτερος λόγος για γιορτή;

Έφτιαξε μια τεράστια τούρτα και κάλεσε όλες τις πασχαλίτσες και άλλα έντομα, γνωστούς και φίλους. Ήρθε η αδερφή του με τα πέντε νεογέννητα, ο εστιατοράς κι ο ιερέας. Γλέντησαν το γεγονός με ένα πολύ ωραίο πάρτι μέχρι το πρωί. Χόρευαν όλη νύχτα έχοντας τον πανευτυχή Πασχάλη στη μέση. Φορούσε ξανά τις εφτά καθαρές γυαλιστερές ολόμαυρες βούλες στην πλάτη του και τραγουδούσε πρώτος απ' όλους:



Στρογγυλές, μαύρες βουλίστσες  
έχει πάνω στα φτερά  
μας τις δείχνει με καμάρι  
πασχαλίτσα μας γλυκιά.

Περήφανος πια, μπορούσε να κρατήσει το όνομά του στον τηλεφωνικό κατάλογο: Πασχάλης Κοτσινέλλα Σεπτεμιοκτάτα.

Ήταν η πιο ευτυχισμένη πασχαλίτσα στον κόσμο.